

Sygn. I C 1024/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant: stażysta Sylwia Gawarecka

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2016 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa B. G., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą P. w G.

przeciwko (...) (...) w C.

o zapłatę

orzeka

I. zasądza od pozwanego (...) (...) w C. na rzecz powoda B. G., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą P. w G. kwotę 7.556,49 zł (siedem tysięcy pięćset pięćdziesiąt sześć złotych czterdzieści dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od 22.08.2015r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) (...) w C. na rzecz powoda B. G., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą P. w G. kwotę 1.517 zł (jeden tysiąc pięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1024/15

UZASADNIENIE

Powódka B. G. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą P. w G., reprezentowana przez radcę prawnego S. R., w pozwie złożonym w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie w dniu 21 sierpnia 2015 r. wносиła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym obowiązku zapłaty na jej rzecz od pozwanego (...) w C. kwoty 7556,49 zł z ustawowymi odsetkami od dnia następnego po wniesieniu pozwu tj. 22 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty. Ponadto powódka wносиła o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, zawarła z pozwanym umowę dostawy wyrobów medycznych. Z tytułu dostawy powódka obciążyła pozwanego fakturą VAT nr (...) z dnia 18 czerwca 2015 r. na kwotę 7500,60 zł, z terminem płatności 30 dni od daty jej wystawienia tj. 18 lipca 2015 r.

Powódka wykonała zobowiązanie polegające na wytworzeniu oraz dostarczeniu pozwanemu w/w rzeczy. Pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń co do jakości oraz formy i sposobu zapłaty. Wzywany do dobrowolnej zapłaty, nie negując zasadności roszczeń, dotychczas nie zapłacił należności i dlatego powódka wystąpiła z niniejszym pozwem. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się należność główna w wysokości 7500,60 zł oraz odsetki ustawowe w wysokości 55,89 zł liczone od dnia wymagalności roszczenia do dnia 21 sierpnia 2015 r. (pozew wraz z załącznikami – k. 2–5 akt).

W dniu 8 września 2015 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w który roszczenie powódki zostało uwzględnione w całości (nakaz k. 14 akt).

Odpis nakazu pozwany otrzymał w dniu 24 września 2015 r. (potwierdzenie odbioru pisma k. 15 akt).

W ustawowym terminie pozwany złożył sprzeciw od nakazu.

Pozwany w sprzeciwie przyznał, że zawarł z powódką umowę o dostarczenie produktów medycznych, jak również nie kwestionował wysokości dochodzonego pozwem roszczenia. Wniósł o oddalenie powództwa w całości, ewentualnie uznając roszczenie co do zasady wnosił o rozłożenie należności na 3 równych miesięcznych rat. Ponadto wnosił o nie obciążanie kosztami procesu ze względu na trudną sytuację finansową. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż pozostaje w opóźnieniu z realizacją bieżących zapłat na rzecz powódki, lecz nie jest to sytuacja zawiniona przez pozwanego, gdyż wpływy z NFZ nie wystarczają na uiszczanie bieżących należności (sprzeciw wraz z załącznikami - k. 16-24 akt).

Pismem z dnia 2 grudnia 2015 r. powódka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko wyrażone w pozwie. Ponadto wносиła o oddalenie wniosku pozwanego o rozłożenie należności na raty oraz zasądzenie kosztów procesu.

Powódka podkreśliła, że rozłożenie należności na raty świadczenia winno stanowić wyjątek nie zaś regułę. Sama okoliczność trudnej sytuacji finansowej pozwanego nie jest w ocenie powoda dostateczną przesłanką do rozłożenia dochodzonej należności na raty, ponieważ rozstrzygnięcia tego typu stanowiłyby formę kredytowania pozwanego przez powódkę. Fakt prowadzenia przez pozwanego działalności o charakterze publicznym, która nie jest oparta o zysk, nie jest jednoznaczny z tym, iż w niniejszej sprawie zachodzą szczególne okoliczności, o których mowa w art. 320 k.p.c. Szpital nie przedstawił żadnego planu zracjonalizowania działalności leczniczej i nie daje rękojmi poprawy swojej sytuacji finansowej na tyle aby możliwe było regulowanie w terminie płatności (pismo – k. 27 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, pod nazwą P. w G. zawarła z pozwanym (...) w C. umowę dostawy. Powódka dostarczyła towar zgodnie z umową. Z tego tytułu powódka obciążyła pozwanego fakturą VAT nr (...) z dnia 18 czerwca 2015 r. na kwotę 7500,60 zł, z terminem płatności 30 dni od daty jej wystawienia tj. 18 lipca 2015 r. (dowód: poświadczona kserokopia faktury VAT k. 9 akt).

Pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń co do jakości oraz formy i sposobu zapłaty. Wzywany do dobrowolnej zapłaty w dniu 21 sierpnia 2015 r., nie negując zasadności roszczeń, dotychczas nie zapłacił należności (dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 10-11 akt, bezsporne)

W związku z powyższym powódka skapitalizowała odsetki od tych należności według stanu na dzień 21 sierpnia 2015 r. i naliczyła z tego tytułu kwotę 55,89 zł. (bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności: pozwu k. 2-5 akt, poświadczonej kserokopii faktury VAT k. 9 akt, wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 10-11 akt, kserokopii odpisu z KRS k. 19 akt, kserokopii bilansu k. 20-24 akt.

Sąd jako wiarygodne ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała.

Pozwany nie kwestionował wysokości należności dochodzonej pozwem oraz faktu, iż dotychczas kwota dochodzona pozwem nie została przez niego zapłacona. Pozwany wnosił tylko o rozłożenie należności na raty ze względu na swoją trudną sytuację majątkową.

W tej sytuacji Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez strony. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. Sąd uznał, iż dołączone

dokumenty stanowią uzupełnienie dowodów stanowiących załącznik do pozwu i dlatego mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, roszczenie powódki zasługuje w całości na uwzględnienie.

Strony postępowania łączyły umowy dostawy. Zgodnie z art. 605 k.c. przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczania częściami albo periodycznie, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny.

W niniejszej sprawie wykonując umowę powódka wytworzyła rzeczy i dostarczyła je pozwanemu (...) w C. materiały medyczne. Z tytułu dostawy powódka obciążyła pozwanego fakturą VAT nr (...) z dnia 18 czerwca 2015 r. na kwotę 7500,60 zł, z terminem płatności 30 dni od daty jej wystawienia tj. 18 lipca 2015 r.. Pozwany nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń do wystawionej faktury. (...) w C. nie spłacił należności w terminach wynikających z zaaprobowanej przez siebie faktury.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 605 k.c., należało zasądzić należności główną zgodnie z fakturą wystawioną przez powódkę.

Jak wynika z art. 476 zd. 1 k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Zgodnie zaś z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Natomiast § 2 tego artykułu stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

W niniejszej sprawie termin zapłaty należności upływał w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury. Skoro pozwany nie uiszczył należności w terminie płatności, od dnia następnego należą się wierzycielowi odsetki ustawowe - zgodnie z art. 359 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c.

Żądanie zasądzenia kolejnych zaś odsetek od kwoty kapitału oraz odsetek ustawowych naliczonych od dnia wymagalności faktur do dnia 22 sierpnia 2015 r. znajduje podstawę w art. 482 § 1 k.c., który to brzmi od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Powódka w sprawie niniejszej pozew wniosła w dniu 21 sierpnia 2015 r. i od dnia następnego żądała odsetek ustawowych.

Wobec powyższego, mając na uwadze treść art. 481 k.c. i art. 482 § 1 k.c., Sąd zasądził dochodzoną pozwem należność w wysokości 7556,49 zł, na którą to składają się: kwota 7500,60 zł należności głównej i kwota 55,89 zł skapitalizowanych odsetek, z dalszymi odsetkami od dnia następnego od wytoczenia powództwa tj. od 22 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty, o czym Sąd orzekł w pkt I wyroku.

W treści wyroku Sąd nie zamieścił odrębnego punktu odnośnie oddalenia wniosku pozwanego o rozłożenie należności na raty, mając na uwadze stanowisko wyrażane w doktrynie. Odmowa rozłożenia świadczenia na raty albo wyznaczenia terminu do spełnienia świadczenia nie wymaga odrębnego orzeczenia w sentencji wyroku, lecz powinna być umotywowana w uzasadnieniu (K. Piasecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 1, red. K. Piasecki, s. 1504, Przemysław Telenga (w;) Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania cywilnego).

Sąd nie uznał za zasadne rozłożenie zasądzonej należności na raty. Możliwość taka wynika z art. 320 k.p.c., zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie.

Przesłanką do rozłożenia świadczenia na raty jest pozytywna prognoza odnośnie spłaty, bowiem celem uregulowania z art. 320 k.p.c. jest zapewnienie dłużnikowi możliwości spłaty zadłużenia. W niniejszej sprawie Szpital nie przedstawił żadnego planu zrationalizowania działalności leczniczej i nie daje rękojmi poprawy swojej sytuacji finansowej na tyle aby możliwe było regulowanie w terminie płatności. Fakt prowadzenia przez pozwanego działalności o charakterze publicznym, która nie jest oparta o zysk, nie jest jednoznaczny z tym, iż w niniejszej sprawie zachodzą szczególne okoliczności, o których mowa w art. 320 k.p.c. Ponadto należy wskazać, iż od chwili wytoczenia powództwa pozwany nie zapłacił nawet w części należności dochodzonych pozwem. Taka postawa pozwanego również wskazuje na to, że należność rozłożona na zadeklarowane przez pozwanego raty nie będzie przez niego spłacana w przyszłości w ratach. W tej sytuacji, ze względu na dotychczasową postawę pozwanego, Sąd uznał za niecelowe rozłożenie należności na raty.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II wyroku, zgodnie z zasadą wyrażoną w trybie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c.

Na koszty składają się: opłata sądowej, którą uiszczyła powódka – 300 zł, koszty zastępstwa procesowego poniesione przez powódkę w kwocie 1200,00 zł - wynagrodzenie radcy prawnego reprezentującego powódkę, których wysokość wynika z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz.490 z późn. zm.), a także opłata skarbową od pełnomocnictwa, w kwocie 17,00 zł.

Z tych względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)